

Vermesser Levente

BIZONYOSSÁG

csak üldögélni
egy nagypénteki mólón
és hagyni
hogy az alkony vérhulláma
a pupilládig érjen
a tanítványok úgysem
segíthetnek
jöllaktak alszanak már
fent az olajfák mellett
távol igencsak távol
de még mindig
egy szelíd mellékbolygó
fénykörében
vajon mit hoz a jövő
kint és vasszöveget
irgalmas tengerhullámot
nem tudjuk de Te
mosolyogsz lent a mólón
mert elmennek cserbenhagynak
ugyan a tanítványok
de majd visszajönnék
és ha nem jönnének vissza
akkor is emlékezni fognak
és elmondják majd
azt ami Veled történt
egy újabb csillagórán
a halpikkelyes tenger
halk moraja mellett

ADAGIETTO

Égővörös madarak
az alkony kifutóján,
egy hibridháború
sűrűn kattogó sötétje,
aztán a csend, ami a
hiperútból ugrik át erre
a bolygóra és órákon át
velünk szendereg, hajnalra várva.

Egy mágus palantírra lel,
málnaillattal ébredő kertek
odabenn, és egy szeplős kisfiú,
aki a barátjával játszik,
valaki talán majd elmenti
az időt, ahol dermedten bámulunk
a másik, a boldog valóságra.



*Vásárcsarnok, 2004
(repszés, rézkarc, aquatinta)*